

— Мога да го освободя отъ тѣхъ, отговори Петръ Арбуезъ.

— Павлина въздъхна посвободно и извика :

— Преосвещенный, желала быхъ да умра заради васъ.

— Не искамъ да умрешъ но да живѣешъ, рече инквизиторътъ като сграби въ раждѣтъ си слабитъ раждѣ на Павлина.

— Знаешъ, послѣдова той, че споредъ свидѣтелствата на свидѣтели, Донъ Фернандо пригърналъ догмытъ на лютеранството и са осъди да изгори на огънь.

— Павлина отново падна въ отчаяніе и извика :

— Но можете да го оправдайте, преосвещенный, можете да го спасете, и ще го спасете ! Фернандо е невиненъ, и душата му е чиста като на ангелъ.

— Ты само можешъ да го отървешъ.

— Азъ ли ? преосвещенный, що трѣба да сторя ! О ! Боже мой ! кажѣте, готова съмъ на сичко. Искате ли да умра на мѣсто него ?

— Луда ; каква нужда имамъ отъ живота ти азъ ? Ты си много хубава и не трѣба да умрешъ, думаше Петръ Арбуезъ въ распаянѣето си, и варварската му ржка дръпна безсрамно завивката която покрываше цицѣтъ на Павлина.

Съдниците подскочихъ на столоветъ си.

— Милосърдіе, преосвещенный ! извика дѣвицата като кръстоса раждѣ на гърдытъ си за отбрана, милосърдіе за Фернандо, милосърдіе и за мене, преосвещенный. Во име на Бога на когото сте представителъ на земята, бѣдѣте милосърдѣ, пожалѣте една бедна жена, която вече нема никого въ свѣта, освѣнъ оногось, когото обыча . . . немамъ вече майка, преосвещенный, сырота съмъ. Немамъ вече друга подпорка, освѣнъ Фернандо. Върнете ми го, умолявамъ вы . . . О ! върнете ми го, преосвещенный, и ще вы благославямъ и ще вы благославямы, заедно презъ сичкы си животъ.